

De geheime logé's

Personages

Opa Henk	: ouderwets, droog en verstrooid
Oma Mien	: ouderwets, streng, nieuwsgierig en druk
Ronald	: vlot, brutaal, populair en erg stoer
Marcus	: leergierig, naïef en een moederskindje
Buurman Karel	: zelfingenomen en een prater
Buurvrouw Truus	: niet snugger, nieuwsgierig en aardig
Johanneke	: eerst verlegen, later wat feller
Marieke	: haaibaai en erg autoritair

Tijd

Bedrijf 1: 's ochtends rond 10.00 uur

Bedrijf 2: de volgende dag 's ochtends rond 11.00 uur

Bedrijf 3: Op oma's verjaardag, 's ochtends rond 8.30 uur

Inrichting toneel

Alles speelt zich af in de huiskamer van opa en oma. De huiskamer ziet er erg netjes en ouderwets uit. Er wordt gebruik gemaakt van drie deuren: 1: links, de deur naar buiten (bijkeuken), 2: midden, de deur naar de hal (voor deur) en 3: rechts, de deur die op de hal uitkomt, vanwaar je naar andere delen van het huis kunt gaan.

De burens komen bijna altijd links op en de anderen meestal van rechts, behalve als ze daar voor het eerst komen of boodschappen hebben gedaan.

BEDRIJF 1

(toneel leeg)

OPA: *(komt op, gevolgd door Ronald die een sporttas bij zich heeft)* Goedemorgen, jullie zijn er wel weer vroeg bij vandaag zeg.

MARCUS: *(komt net op, zeult met zware koffers)* Ja, dat komt, omdat mama het vandaag erg druk had en daarom wilde ze ons eerst kwijt. Dan was het wat rustiger in huis.

OPA: Nou nou, een moeder die geen tijd meer heeft voor haar kinderen. Het wordt ook hoe langer hoe gekker in deze wereld. Jongens, neem plaats. *(gaan alledrie zitten)*

MARCUS: *(verontwaardigd)* Mama heeft anders best wel tijd voor ons, hoor!

RONALD: Ze leest hem nog elke avond voor uit Jip en Janneke.

MARCUS: *(voelt zich betrap)* Nou en, ze smeert elke ochtend jouw boterhammen, omdat jij altijd zo lang in bed blijft liggen, terwijl ik het altijd zelf moet doen.

RONALD: Sorry Marcus, maar verschil moet er wezen.

OPA: Ik zie al wel dat jullie het ruzie maken nog niet verleerd zijn.

MARCUS: Mama wil eigenlijk niet dat we ruzie maken.

RONALD: Ja maar van mama mag ook niks. Dat is echt niet cool, weet je. *(verontwaardigd)* Ik mag niet eens om drie uur 's nachts thuiskomen, als er een feestje is! Dat vindt ze veel te laat voor een jongen van 16 jaar. Maar ik ben toch zeker geen kind meer? Dat is echt niet tof hoor!

MARCUS: Ik kom nooit zo laat thuis. Onze postzegelclub is altijd om half negen 's avonds afgelopen en dan ben ik precies om negen uur thuis. *(aarzelend)* En ik word nooit op verjaardagen uitgenodigd.

OPA: Dus je moeder is wel tevreden over jou?

RONALD: Ja, over hem wel ja. *(stopt even)* Maare opie, hoe staat het leven? Alles kits?

OPA: *(verbaasd)* Kits?

RONALD: Ja gewoon, kits. Alles oké, weet je wel.

OPA: O, of alles goed met me gaat? Zeg dat dan. Ja maar natuurlijk, m'n jongen, met mij gaat het goed. Alles is okidoki nokikroki hier. *(wijst naar zichzelf)*

RONALD: Dus u bent nog helemaal de jonge?

OPA: Nou, de jonge, ik word wel iets langzamer, dus ben ik maar van rugby afgegaan. Maar verder heb ik niks te klagen hoor. *(Marcus staart verbaasd naar opa)*

RONALD: *(lacht)* Haha, die opie, nog steeds het grappen maken niet verleerd? *(geeft opa een harde klap op zijn schouder)* Onze opie is echt de tofste van het land!

OPA: *(voelt aan zijn schouder)* Hoelang blijven jullie hier eigenlijk? Ik wil dit wel overleven, dacht ik zo.

MARCUS: O, niet zo lang hoor, ongeveer een week.

OPA: *(begint te hoesten en te hijgen)* Wat? Een week?

MARCUS: Ja, we hebben een hele week vakantie en daarna gaan we weer naar school. Gelukkig maar, anders lopen we ook zoveel achter.

(stilte)

RONALD: En hoe gaat het met onze omie?

OPA: *(verstrooid)* Omie?

RONALD: Ja oma. Met haar bent u getrouwd!

OPA: O, Mien. Zeg dan gelijk dat je Mien bedoelt.

MARCUS: Wie is Mien, als ik vragen mag?

RONALD: *(zucht)* Mien is oma! Oma, weet je wel.

MARCUS: Oma?

RONALD: Oma heet Mien!

MARCUS: O? Dat heb ik nou nooit geweten!

OPA: Nou, dat geeft niet jong. Ik ben er zelf ook nog maar een poosje achter.

MARCUS: Wacht eens even. Maar waarom noemen we haar dan oma, als ze gewoon Mien heet?

RONALD: Dat is een intellectuele vraag, Einstein. Maar er is niemand die je er een antwoord op kan geven, helaas.

MARCUS: Er zijn nog wel meer dingen, die ik niet begrijp. Kijk, op school kregen we bij de Latijnse les...

RONALD: *(valt Marcus in de rede)* Ho maar, Marcus, we zijn nu niet op school. We hebben vakantie! Dus alsjeblieft, praat niet over die afschuwelijke school van je. Dat is niet tof, weet je wel?

OPA: Heb je dan zo'n hekel aan school, jongen? Wat raar zeg. Ik weet nog wel dat ik het vroeger altijd een hele belevenis vond om weer naar school te gaan. Ik ga snel Mien halen.

RONALD: We gaan er een leuke week van maken hè! *(houdt zijn hand op)*

MARCUS: Afgesproken. *(wil op Ronalds hand slaan, maar die haalt hem net weg)*

RONALD: *(kijkt wat rond)* Zo zo, dat ziet er niet verkeerd uit zeg. De oudere mensen van tegenwoordig hebben nog flink wat geld.

MARCUS: *(angstig)* Overall van afblijven hoor. Anders wordt oma weer kwaad, omdat je ergens aan hebt gezeten.

RONALD: Ze is zo vreselijk netjes. Zo irritant stipt. Het lijkt wel of je in het leger zit, als je hier bent.

MARCUS: Je hebt gelijk. Alles moet altijd, zoals zij het wil. Ik vind het echt zielig voor opa.

RONALD: Onze opie is gewoon een toffe peer, weet je. Hij is gewoon helemaal cool. Ik denk dat elk kleinkind een opie zou willen als die van ons, weet je.

MARCUS: Dat denk ik ook. Opa is erg vriendelijk en veel en veel leuker dan oma. Hij mag dan wel een beetje verstrooid zijn, maar toch, hij bedoelt het goed en is heel aardig tegen iedereen, zelfs tegen ons nichtje Marieke.

RONALD: Dat is wel een wat mindere kant van hem ja, maar toch. Het is en blijft een toffe opie.

MARCUS: Hij is zo leuk, dat ik niet snap dat hij met oma c.q. Mien is getrouwd. *(ineens)* En weet je, oma geeft je altijd van die vieze natte zoenen op je wang. Ik moet er niet aan denken. Dat is zo onhygiënisch.

RONALD: *(baalt)* O, da's waar. Ik wil wedden, dat ze, als ze binnenkomt, ons weer gaat zoenen. *(doet oma na)* O, daar zijn jullie al. O, kom eens bij jullie oma. *(geeft Marcus een zoen)* Wat zijn jullie groot geworden. O, ik weet nog wel dat jullie zo klein waren. Wat waren jullie toen schatjes van kinderen. Das eg nie tof.

MARCUS: Dat is waar. De vorige keer dat we hier waren, wilde ze per se al mijn cijfers weten. Gelukkig leer ik altijd mijn cijfers uit het hoofd.

RONALD: Dat is ook niet moeilijk met jouw cijfers, voor Latijn: 10; voor Frans: 10 en voor Duits? een 10.

MARCUS: Nee hoor, dat is helemaal niet waar. Ik had voor Duits helemaal geen 10. De leraar had de repetitie heel erg moeilijk gemaakt. Hij vroeg zelfs wat vragen uit een ander hoofdstuk.

RONALD: Wat had je dan voor die repetitie?

MARCUS: Maar een 9,6.

RONALD: O, wat erg. O, o, o, wat een gemene streek van die vent. *(plechtig)* Marcus, ik wil alles doen om je er bovenop te helpen, weet je.

MARCUS: *(verwonderd)* Echt waar?

RONALD: Ach joh, daar zijn we toch broers voor?

MARCUS: Tweelingbroers! Tweelingbroers!

RONALD: *(verbaasd)* Het lijkt wel of je daar trots op bent!

MARCUS: Natuurlijk ben ik daar trots op. Ben jij daar niet trots op dan?

RONALD: *(schaamt zich een beetje)* Euh, tja, nou kijk. Ach, natuurlijk wel, Marcus.
(stilte)

MARCUS: Ronald, als oma eenmaal aan het praten is gegaan, dan stopt ze nooit weer. Ze blijft maar doorzeuren over van alles en nog wat. Het lijkt wel of ze een half uur lang zonder ademhalen kan blijven praten.

RONALD: Ze is gewoon irritant, weet je.

OMA: *(komt op, gevolgd door opa)* O, daar zijn jullie al. Kom eens hier bij jullie oma.

RONALD: Hallo omie, fijn u weer te zien. *(Marcus en Ronald gaan naar oma en krijgen een dikke zoen, hoewel ze tegenstribbelen)*

OMA: *(iedereen gaat zitten)* O, wat zijn jullie groot geworden. Ik weet nog wel dat jullie zo klein waren. Wat waren jullie toen schatjes van kinderen. Maar ja, de jeugd groeit op. Kleine kinderen worden groot. Ik zag laatst nog weer een achterneefje van jullie. O, wat was die toch groot geworden. Hij had zelfs al tandjes. Het was gewoon een plezier om in die kleine pretoogjes te mogen kijken. Of niet opa?

OPA: *(schrikt)* Wat, euh, ja jaaaah, jaja.

OMA: Echt hoor. Het is een enig kind. En het huilt ook zo weinig. Het heeft alleen gehuild, toen ik het even vasthield. Ik vind het altijd zo enig om met baby's om te gaan. Ze zijn zo lief. En alles is mini aan ze. Minihandjes, minivingertjes. Het is zulk enig spul.

MARCUS: Spul?

OMA: Ja, spul. Heb je daar nog nooit van gehoord? Toen ik vroeger in de kraamzorg werkte, noemden we de kinderen altijd spul of poepertjes. Ja, dat klinkt raar maar dat was vroeger heel normaal, hoor. Dat merk ik steeds vaker, dat de jeugd van tegenwoordig het taalgebruik van de ouderen helemaal niet meer begrijpt. *(opa begint in te doezelen)* Er is zo'n kloof ontstaan tussen ouderen en jongeren. Nou, vroeger was dat wel anders. Vroeger had men nog oog voor elkaar. Vroeger zocht men de ouderen nog weleens op. Maar nu, nee hoor. Men heeft geen oog meer voor de ouderen. En ze bezuinigen ook alleen maar op de AOW. We moeten zelfs elk dubbeltje omkeren, voor we het uitgeven toch, opa. *(kijkt naar opa die doezelt)* OPA! Opa, word eens wakker.

OPA: Wat? Waar ben ik? Wat liet je me schrikken zeg!

OMA: *(streng)* Opa, het is niet gepast om in bijzijn van anderen te gaan slapen. Helemaal al niet wanneer ik praat!

OPA: Ik was aan het denken. Ik sliep helemaal niet!

RONALD: *(komt tussenbeide)* Marcus en ik brengen nu even onze spullen naar de logeerkamer. Dan kunnen jullie ongestoord verder praten of in opies geval denken.

OMA: Ja maar jullie hebben nog niks verteld. Kom, blijf nog even zitten en vertel eens wat.

MARCUS: Maar wat moeten we dan vertellen? Ik weet niks. O ja, ik zag dat u in de tuin de Convallaria Majalis had staan. Doet die plant het goed op deze kleibodem?

OMA: Wat? De konvallaria nog wat? Welke plant is dat?

MARCUS: Nou, staat links van het paadje. Die met de witte bloemen. Hij bloeit meestal van mei tot juni.

OMA: O, je bedoelt het Lelietje van Dalen.

MARCUS: Ja die bedoel ik, maar hij heet Convallaria Majalis in het Latijn. Dat u dat niet wist.

OMA: Ja maar kindje toch, op de huishoudschool kregen we vroeger nooit les in Latijn.

(*opa zit nagels te bijten*) Opa, houd daarmee op. Ben jij dan ook in tuinieren geïnteresseerd Marcus? Ikzelf mag het graag doen.

MARCUS: Ik help mijn vader weleens onkruid wieden, maar het meeste doet hij toch zelf.

OMA: (*bekijkt Ronald kritisch*) Waarom heb jij allemaal scheuren in je broek zitten?

RONALD: (*onzeker*) Nou euh, dat is in, weet je...

OPA: Wat zit er in?

RONALD: Nee, er zit niks in, opie.

OPA: Jawel, er zit een scheur in.

RONALD: (*zucht*) Opie, u begrijpt het niet. Het is tegenwoordig 'in' om een scheur in je broek te hebben. 'In' betekend: gebruikelijk.

OMA: Waarom heeft Marcus dan geen scheur in zijn broek?

RONALD: Tja, daar kan hij beter zelf een antwoord op geven.

MARCUS: Ik mag geen scheur in mijn broek van mama. Ronald eigenlijk ook niet, maar hij doet het stiekem toch.

RONALD: Als ze erachter komt dat ik een scheur in mijn broek heb, is het al te laat, weet je. Maar zeg nou zelf, staat het niet heftig? Ik vind het wel cool.

OPA: Is het dan niet koud in de winter, met allemaal van die grote scheuren in je broek?

RONALD: Nee hoor, dat valt wel mee. IK ben een echte bikkelaar, dat moet je niet vergeten!

OPA: O nee, ik zou niet durven. Bikkelaar!

OMA: Het wordt ook hoe langer hoe gekker met die jeugd. In mijn tijd was dat wel anders. Toen wisten we wel hoe we ons moesten gedragen. Maar nu, moet je toch eens zien. Het is gewoon diep treurig. Je lijkt wel een zwerver. He opa!?

OPA: Euh... wat lief? Euh ja, nou, zeker!

RONALD: U overdrijft nu wel een beetje omie. Bent u niet blij dat we een weekje bij u komen logeren? Da's toch gaaf?

OMA: Jawel. Maar soms begrijp ik die jeugd niet. Maar dat zal wel aan mij liggen.

OPA: Het is nu denk ik zo zachtjes aan eens tijd om de logeerkamer op te zoeken of niet jongelui? Wat denken jullie ervan?

OMA: (*streng*) Henk, blijf jij nog maar even hier. Ik wilde nog even wat met je bespreken. Jongens, jullie vinden het zelf wel, toch?

RONALD: Dat zal wel lukken. (*Ronald en Marcus gaan met de koffers af*)

OMA: Henk, ik wil dat je straks naar boven gaat en tegen de jongens zegt dat ze: ten eerste: niet op de bedden springen; ten tweede: netjes oma en opa tegen ons zeggen, want zoals die Ronald het doet, is niet netjes; ten derde: dat Ronald een broek zonder scheuren draagt, wat moet de buurvrouw er wel niet van denken, als ze Ronald in en om het huis ziet lopen?; en ten vierde: dat ze morgenochtend precies om kwart over acht aan tafel zitten om te ontbijten.

OPA: (*gehoorzaam*) Ja Mien.

OMA: O ja, en dat ze elke ochtend hun bed opmaken.

OPA: (*gehoorzaam*) Ja Mien.

OMA: Voor ik het vergeet: de buurvrouw komt zo, dus breng je haar nog even in fatsoen.

OPA: (*gehoorzaam*) Ja Mien.

OMA: Wat waren ze ook veranderd. Die Ronald is helemaal een rare. Koopt hij eerst een broek en dan maakt hij er scheuren in. Hij is zeker niet goed bij zijn hoofd. Het is een schande voor de familie. Kun jij nu geloven dat ze dat mooi vinden?

OPA: Mooi, mooi, wat is er nou mooi aan een gat in je broek? Volgens mij praten ze helemaal niet meer over mooi. Tegenwoordig is iets IN. Waar IN mag Joost weten, maar IN is het. En fantasie hebben ze in ieder geval wel. Je hebt nu ook bikkels. Vroeger was je of jongen of meisje. Nu zijn er ook nog bikkels.

OMA: Henk, kam je je haren nu nog of hoe zit dat? Straks komt de buurvrouw hier op

bezoek en dan loop je weer voor gek met die ongekamde haren.

OPA: *(gedwee)* Goed Mien. Ik zal het direct doen.

OMA: Je weet het, als ik ergens kwaad om word, is het om ongekamde haren.

OPA: Is dat alles waar je kwaad om wordt?

OMA: Ja, je denkt toch niet dat ik een of andere pin ben, die haar man onder de duim probeert te houden?

OPA: Nou euh, ik...

OMA: Henk, houd nou maar even je grote mond!

OPA: Sorry Mien.

OMA: Ik houd er niet van als je brutaal bent.

OPA: Het zal niet weer gebeuren, Mien.

OMA: Laat ik het hopen.

OPA: *(pakt een kam)* Haren kammen moet je rustig doen, vooral op mijn leeftijd. Als ik er te snel doorheen ga, mis ik de helft en zie ik er lang niet zo aantrekkelijk uit. Je moet eerbied voor je haren hebben, of ze nu grijs, zwart, rood, blauw, blond of bruin zijn.

OMA: Jij praat ook zoveel. Als je nu eens wat meer deed en wat minder praatte.

OPA: Nu moet je niet boos worden, Mien.

OMA: *(boos)* Ik ben helemaal niet boos!!!

OPA: Sorry, ik wist niet dat je kwaad werd.

OMA: *(kwaad)* Ik ben helemaal niet kwaad!!!

OPA: *(droog)* Mooi, zijn we daar in ieder geval uit.
(er wordt aangebeeld)

OMA: Dat zal de buurvrouw zijn. Henk, ga snel op de bank zitten en kom nergens aan!
(oma doet deur open)

OPA: Goed Mien. *(gaat zitten)*

BUURV: *(komt op)* Dag buurman. Hoe staat het? Alles goed?

OPA: Ja hoor, alles kits. *(oma kijkt opa waarschuwend aan)*

BUURV: Kits? Volgens mij begrijpt u mij verkeerd. Ik vroeg hoe het met u gaat. Gaat alles goed, bedoel ik.

OPA: Buurvrouw, het gaat prima met me. Alles is okidoki.

OMA: Ga toch zitten. *(gaan zitten, kijkt weer waarschuwend naar opa)* Zo buurvrouw, ik zag dat u gisteren bezoek had. Wie was dat eigenlijk? Was dat een neef van u?

BUURV: Nee, dat was geen neef van mij. Dat was oude schoolvriend van mijn man. Hij kwam mijn man even helpen.

OMA: Helpen? Waarmee dan?

BUURV: Nou kijk, mijn man knutselt nogal veel in zijn vrije tijd en nu heeft hij bijna een nieuw project, want zo noemt hij het, af. Maar hij had nog wat probleempjes en daar heeft die schoolvriend hem bij geholpen.

OPA: Wat is dat dan voor een project?

OMA: Ik ben met de buurvrouw aan het praten, Henk!

OPA: Het spijt me Mien.

OMA: Wat is dat voor een project?

BUURV: Ja, ik weet het ook niet precies, maar het heeft met fietsen te maken, geloof ik. Mijn man zou zelf ook zo komen, dus dan kunt u het hem allemaal vragen.

OMA: Wanneer is dat project dan af?

BUURV: Als het goed is, komt het vandaag nog af. Hij is er jarenlang mee bezig geweest. Als hij uit kantoor kwam, dook hij de garage in. Het is best spannend. Je weet maar nooit natuurlijk. 't Kan zo misgaan.

OPA: Ja, vooral bij hem.

OMA: OPA!

OPA: Het lijkt me voor mij maar beter, dat ik eens even boven ga kijken.

OMA: Dat lijkt mij ook het beste, ja. Ik ga nu even met mevrouw Van der Veen praten. Daar heb ik jou niet bij nodig. (*als opa wat wil zeggen*) Nee, nu wil ik ook niks meer van je horen. En vergeet niet wat je tegen de jongens zou zeggen!

OPA: Ja Mien, dag buurvrouw. (*gaat af*)

OMA: Dat is nou DE juiste aanpak voor mannen. Een strakke hand, dat is wat ze nodig hebben.

BUURV: Zou het echt zo wezen? Maar mannen zijn toch veel sterker dan vrouwen?

OMA: Maar de vrouwen zijn weer slimmer dan de mannen. Daar moeten we gebruik van maken. Daar zijn we beter in en dat moeten we zien te benutten.

BUURV: Ja, ja.

OMA: Zo eenvoudig is het nu. Snap je?

BUURV: Nee, totaal niet.

OMA: Jij bent soms ook zo'n hopeloos geval. Dat houd je niet voor mogelijk.

BUURV: Dat zegt mijn man nu ook vaak.

OMA: Ik kan het hem ook niet kwalijk nemen, hoor. Wat vind je er nu zelf van?

BUURV: Ja, dat weet ik eigenlijk niet. Ik vind het niet erg en ik heb er ook geen last van. Tja, eigenlijk weet ik het allemaal niet zo goed.

BUURM (*komt binnengestormd*) Eureka! Ik heb het!!

OMA: (*streng*) Terug, hup, je moet je voeten nog vegen!

BUURM: (*aarzelt even en gaat dan terug, vertelt onder het lopen enthousiast:*) Het is eindelijk gelukt. Dames, jullie zijn getuige van een grote gebeurtenis. Ik, Karel Lambertus Ignatius van der Veen, heb het allereerste fietsalarm ter wereld uitgevonden. Dit is slechts een kleine uitvinding met grote gevolgen.

(*oma en de buurvrouw zeggen niks*)

BUURM: (*onzeker*) Zijn jullie niet blij met mijn uitvinding?

BUURV: Ja natuurlijk, schat.

OMA: Stil eens. Ja zeker wel, maar wat is het?

BUURM: Het is een fietsalarm! En niet zomaar een fietsalarm, een supersonisch monogeschakeld fietsalarm.

BUURV: Weet je ook wat dat betekent?

OMA: Ja, daar hebben we wel wat meer aan.

BUURM: Ik kan wel uitleggen wat het is, maar dat is parelen voor de zwijnen werpen, al zeg ik het zelf. Het heeft iets met het gecontraxteer systeem te maken, maar dat snappen jullie toch niet.

BUURV: O, je bedoelt zeker contraxteersysteem, maar dat is heel makkelijk. Dat werkt alleen als de primaire stroomkring onderbroken wordt. Dan wordt er een signaal doorgezonden naar de compressor, die vervolgens weer haar actieve lading doorzendt naar een volgend onderdeel, in dit geval het alarm, waardoor het alarm afgaat en het beveiligingsmechanisme wordt ingeschakeld.

BUURM: (*verbaasd*) Euh ja, hoe weet jij dat?

BUURV: O, dat heb ik eens een keer op de achterkant van een Libelle gelezen of zo.

OMA: Waarvoor is dat fietsalarm? Ik heb zo de indruk, dat dit weleens een serieuze uitvinding zou kunnen zijn.

BUURM: Goed. Laat ik dan met mijn hand over het hart strijken en jullie eens even vertellen wat een fietsalarm is. Ik heb een alarm uitgevonden, dat je op je fiets vastmaakt. Als iemand jouw fiets zonder toestemming mee wil nemen, gaat het alarm af en krijg je de fiets met geen mogelijkheid in beweging, tenzij het alarm door de eigenaar wordt afgezet.

OMA: En hoe weet je nu of het alarm werkt?

BUURM: Ik heb de fiets, met het alarm, aan de weg gezet. En nu maar wachten, totdat iemand de fiets wil meenemen en het alarm afgaat. *(trots)* Ja, je ziet wel, aan alles is gedacht en zoals je wel weet, dat kun je heus wel aan mij overlaten!

OMA: Kunnen wij dat alarm dan wel horen?

BUURM: Ik heb het alarm zo hard gezet, dat ze het in Tokyo nog kunnen horen!

BUURV: Zouden die mensen dat dan niet erg vinden?

BUURM: *(zucht)* Dat was bij wijze van spreken.

BUURV: Ik vind het wel zo knap van je. Echt, ik heb bewondering voor mijn uitvinder. *(slaat een arm om hem heen)*

BUURM: *(ontwringt zich aan de buurvrouw, trots)* Nou zeker, het is ook geen makkelijke materie, zelfs voor mij niet. Vele knappe koppen hebben zich over deze zaak gebogen maar het was toch te moeilijk. Alleen ik heb het geheim kunnen ontrafelen.

OMA: Nou, laten we het hopen dat het ook echt werkt. Het zou toch zonde zijn, als het project mislukt. Helemaal als je er 12 jaar lang aan gewerkt hebt.

BUURM: Even iets heel anders. Ik keek vanochtend uit het raam en toen zag ik twee nogal verdachte figuren bij jullie op de stoep staan. Het leken wel inbrekers.

OMA: Vanochtend? *(denkt even na)* Dat waren geen inbrekers! Dat waren twee kleinkinderen van ons. Inbrekers? Hoe kom je erbij?

BUURM: Ja ik dacht ook al: inbrekers? Bij hun valt toch niks te halen? *(ligt dubbel)*
Hahaha!

BUURV: *(grinnikt mee)* Niks te halen...!

MARCUS: *(komt op)* Is die bruine fiets, die tegen het hekje staat, van jullie?

BUURV: Jazeker, die fiets is van ons.

BUURM: Een kleine correctie, *(trots)* die fiets is van mij! Wat is er met mijn fiets?

MARCUS: Nou, ik zag iemand nar die fiets kijken en er ineens mee vandoor gaan.

BUURM: Wat? Dat kan niet! En mijn fietsalarm dan? Heb je geen alarm gehoord?

MARCUS: Nee, ik heb niks gehoord. Moet dat dan?

BUURM: Dat kan niet. Je moet het fietsalarm hebben gehoord. Denk nog eens goed na.

MARCUS: *(denkt even na)* Nee, ik hoorde hem wel hard lachen, toen hij wegfietste.

BUURM: *(haastig)* Ik moet mijn fiets terug. *(rent af)*

BUURV: Doet hij anders nooit, hoor! Ik moet maar eens gaan.

OMA: Nou, tot ziens dan maar.

BUURV: U vindt het toch niet erg? Nou dag. *(gaat af)*

OMA: Wat een stel! Marcus, ik ga boodschappen doen, dus nergens aankomen! *(gaat af)*

RONALD: *(komt op, ziet dat er verder niemand is)* Whow, hebben we het rijk alleen, Marcus! Dan gaan wij eens even een mooi feestje bouwen, cool man.

MARCUS: Ronald! Je weet toch wat mama gezegd heeft: opa en oma zijn oude mensen, dus moeten we geen lawaai maken! We kunnen toch weleens even aan anderen denken?

RONALD: Relax joh, effe ontspannen, Marcus. Adem in, adem uit. Adem in, adem uit.

MARCUS: Hou nou maar op, hoor. Bij jou gaat zeker alles goed? Jij bent zeker de beste?

RONALD: Valt dat dan zo op?

MARCUS: *(sip)* Jij krijgt alles voor elkaar. Iedereen vindt je leuk.

RONALD: De meeste in ieder geval wel ja. En, het belangrijkste, de meisjes mogen me, weet je. Daar doen we het tenslotte toch voor?

MARCUS: Ja, jij wel, ja. Jou vinden ze leuk. Maar bij mij ligt dat toch heel ietsje pietsje heel erg anders.

RONALD: Doe niet zo depri, joh. Wedje leggen, dat jij binnen een week een leuke meid aan

de haak hebt geslagen?

MARCUS: *(fleurt op)* Denk je echt dat ik dat kan?

RONALD: Tuurlijk, met wat tips van een echte kenner, weet je.

MARCUS: *(weer terneergeslagen)* Tja, maar ja, waar vind je nu zo'n kenner?

RONALD: Hier op de bank. Je bloedeigen tweelingbroer!

MARCUS: Jij? *(twijfelt)*

RONALD: Ja, ik ja. Wie heeft er meer verstand van dan ik? Deal? *(houdt zijn hand op)*

MARCUS: Goed, ik doe mee. *(wil op Ronalds hand slaan, maar die heeft hem net weer ingetrokken)*

RONALD: We beginnen direct. Les 1: geef het meisje van je dromen altijd een complimentje, weet je. Zoiets als: wat zie je er grandioos uit! Dat vinden ze cool.

MARCUS: *(onwennig)* Wat zie je er grandioos uit. En als ze er dan niet grandioos uitziet, wat dan?

RONALD: Maakt niet uit, gewoon liegen. Dat doe ik ook altijd.

MARCUS: *(boos)* Liegen? Maar dat mag helemaal niet van mama!

RONALD: Marcus, effe relex joh. Als je een leuk meisje aan de haak wilt slaan, is liegen enigszins geoorloofd. Dat meisje weet zelf ook wel dat ze er niet uitziet!

MARCUS: Ja maar, mama zegt...

RONALD: En stop nou eens met dat gemama. Ik word daar niet goed van. Je wilt toch een echte vent worden of niet soms? *(Marcus knikt heftig ja)* Dan moet je niet telkens over je mama beginnen.

MARCUS: *(gedwee)* Ronald?

RONALD: *(zucht)* Ja Marcus?

MARCUS: Je bent toch niet boos op me?

RONALD: Nee hoor. Ik ben alleen teleurgesteld! Maar goed, les 2: een goede houding. Ga es staan? *(gaan beiden staan)* Kijk, je moet je schouders naar achteren doen. Zo. *(duwt ze naar achteren, die vallen meteen terug)* Oh, hopeloos!

MARCUS: *(angstig)* Denk je dat het niet lukt?

RONALD: Een natuurtalent ben je in ieder geval niet. Dat is wel duidelijk. We doen het nog een keer. Je moet niet zomaar binnen komen sjokken, maar lekker losjes en overtuigend ontspannen lopen. Probeer het maar eens.

MARCUS: *(loopt heel stijf door de kamer)* Gaat het goed?

RONALD: *(vertwijfeld)* Euh... Stukken beter. Les 3: gebaren en bewegingen. Als je wat zegt, moet je er wat bewegingen bij maken. Oké, doe mij maar na. *(doet allemaal stoere bewegingen)*

MARCUS: *(hijgend)* Je wordt er wel erg moe van, hoor.

RONALD: Dat hoort erbij. Goed. Nu gaan we er ook nog wat bij zeggen: hé babe.

MARCUS: He beeb.

RONALD: Cool men!

MARCUS: Koel man.

RONALD: Yo!

MARCUS: Jo.

RONALD: Whow, wat ben je een stuk!

MARCUS: Woj, wat ben je stuk.

RONALD: Dat gaat al goed.

MARCUS: Dat gaat al goed.

RONALD: Nee, paardevijg we zijn al klaar!

MARCUS: O, maar wat betekent het nu eigenlijk allemaal?

RONALD: Dat maakt niet uit, als die meisjes er maar intrappen. Hier komt de volgende al: peace brother. Tof man. Yes. Kicken. Te gek gaaf.

MARCUS: *(onzeker)* Oooo, ik leer het nooit.

RONALD: Tja, daar was ik ook al bang voor. Kop op. Je komt er wel.

MARCUS: Komt er nu nog meer of was dit het? Ben ik nu al een echte verleidelijke jongeman?

RONALD: Nou, dat nog lang niet, maar er is alvast een begin, weet je. Goed, luister en huiver: les 4 is de les van je achtergrondinformatie. Marcus? Welke hobby's heb jij?

MARCUS: Euh... nou, vogels kijken. En euh... postzegels verzamelen. Huiswerk maken niet te vergeten. En ja, een beetje archeologie in mijn vrije tijd.

RONALD: Ik had het over hobby's hoor, maar geeft niet. Vergeet nu al deze dingen. Vanaf nu zit je op bodybuilding en op basketbal, oke?

RONALD: Dit zijn eigenlijk de basisregels.

MARCUS: *(denkt na)* Wat is bodybuilding eigenlijk?

RONALD: Dat is een soort fitness.

MARCUS: O ja. *(stilte)* Wat is fitness?

RONALD: *(zucht)* Fitness is een sport, waarbij je je lichaam traint om het gezond en gespierd te laten lijken.

MARCUS: Goed, nu moet het wel gaan lukken.

RONALD: Nou, daar ben ik niet zo zeker van. Zullen we eerst niet eens even oefenen? Dan speel ik meisje.

MARCUS: Jij als meisje? Maar dat kan toch niet?

RONALD: Ach, ik speel gewoon een beetje mee. Kom nou maar mee. *(brengt Marcus naar de deur)* Dan kom je zo binnen en dan knoop je een gesprek met me aan, begrijp je?

MARCUS: Ja maar...

RONALD: Geen gemaar, gewoon doen. *(duwt Marcus achter de deur)* Wat een hopeloos geval is die Marcus.

MARCUS: *(met zijn hoofd om de deur)* Riep je me?

RONALD: *(geërgerd)* Nee! En nou blijf je achter die deur totdat ik je roep, begrepen? *(duwt Marcus' hoofd terug en gaat op de bank zitten)* Wat een vent. *(met vrouwenstem)* Joe, binnen. *(stilte)* Binnen! *(stilte)* Marcus, kom je nu nog binnen?

MARCUS: Mag dat dan?

RONALD: Mag dat dan? Natuurlijk! We zijn toch aan het oefenen? Goed, we beginnen nu! *(Marcus bekijkt Ronald nauwkeurig en gaat dan zitten, er gebeurt eerst niets)*

RONALD: *(na een poosje)* Marcus, wat ben jij nu aan het doen? Zou je geen praatje met me gaan maken of zo?

MARCUS: Nou nee. Ik vind je er niet leuk uitzien.

RONALD: *(kwaad)* Daar gaat het nu niet om. Speel toch mee! Als je het niet meer weet, improviseer gewoon. Oke?

MARCUS: Al goed. Ahum. Hoi, ik heet Marcus. Hoe heet jij?

RONALD: Ik heet Petra

MARCUS: Ooh, wat een mooie naam zeg.

RONALD: *(begint verlegen te lachen)* Malle jongen!

MARCUS: Ronald, euh Petra. Je ziet er grandioos uit vandaag.

RONALD: Vind je dat? Wat aardig van je. Maar hoe heet jij eigenlijk?

MARCUS: Ik hee..., call me Marcus. De lonely one, euh de only one. *(doet wat stoere gebaren onder het praten)*

RONALD: Zit je ook op een sport of heb je ook hobby's?

MARCUS: Ja, postzegels verzamelen!

RONALD: *(heftig)* STOM STOM STOM! Geen postzegels verzamelen. Bodybuilding.

Bodybuilding. *(als Petra)* Wat zei je?

MARCUS: Bodybuilding zei ik. Ja, het is echt een grote hobby van me geworden, een soort tweede natuur. Soms lijkt het wel of ik er verslaafd aan ben, zo vaak ga ik erheen. Bodybuilding is best belangrijk voor me geworden, hoor. Ik kan me van mezelf nogal moeilijk uiten, ook als iets totaal mis gaat. Maar door bodybuilding kan ik me toch lekker afreageren. Alle agressie laat ik op de toestellen los, want die zeggen toch geen au. Weet je, alles wat hier *(wijst op zijn borst)* zit verankerd, dat komt los bij bodybuilding. Ik voel me altijd zo opgelucht, als ik er vandaan kom...

RONALD: *(verbaasd)* Wat ijl jij nou weer, man?

MARCUS: Je zei toch dat ik maar moest improviseren, als ik het niet meer wist?

OPA: *(komt gehaast op)* Kinderen, kinderen, er is iets verschrikkelijks gebeurd.

MARCUS: Ja, ik weet het al. De fiets van de buurman is gestolen.

OPA: *(kijkt Marcus verwonderd aan)* Waar heb jij het over? Maar goed, ik ben oma's verjaardag glad vergeten. Ik zat net op de wc te..., euh, ja en ik keek op de verjaardagskalender en zag dat oma over vier dagen jarig is.

RONALD: Omie jarig? Hoe oud wordt ze dan?

OPA: Tja, hoe oud wordt ze? Daar zat ik ook al over na te denken. Het was iets van: ons huisnummer plus het aantal jongen dat Fikkie, dat is de hond van de burens, in maart 1995 had gekregen plus een dozijn eieren.

RONALD: Onthoudt u zo de leeftijd van omie?

OPA: Het getal dat eruitkomt, kan ook onze pincode zijn. Dat weet ik niet meer. *(pakt pen en papier en gaat tussen de jongens in zitten)* Jongens, we moeten even wat ideeën voor de invulling van oma's verjaardag bedenken. Weten jullie wat?

RONALD: We moeten gewoon een te gek gaaf feest voor omie geven. Dat vindt ze vast tof.

OPA: Een feest. Dat lijkt me wel een goed idee. Maar wat moeten we allemaal op dat feest hebben?

RONALD: Een hele grote, lekkere taart!

(opa kijkt van de een naar de ander)

MARCUS: Slingers.

RONALD: Bier!

MARCUS: Oma's stoel versieren.

RONALD: Te gekke gave R&B en popmuziek!

MARCUS: Alle ooms en tantes uitnodigen.

RONALD: Veel warme hapjes, bitterballen, frikadellen enzo.

MARCUS: Cadeautjes.

RONALD: Een lasershow.

MARCUS: We moeten voor oma zingen.

OPA: Ho, hu, stop! Luister eens even. Als ik Marcus moet geloven, wil hij voor oma een bejaardensoos. Als ik Ronald hoor, krijgen we hier een hauspartij. Ik denk dat oma geen van beide op prijs zal stellen.

RONALD: Wat is er mis met een houseparty?

MARCUS: Dat mag niet van mama.

OPA: Hoe dan ook, of het mag of niet, oma zou het totaal niet leuk vinden.

RONALD: Maar wat wil omie dan voor een feest? Zoveel blijft er dan niet meer over.

OPA: Oma zegt altijd tegen me, dat ik haar veel te weinig verras. Ik moet haar wat meer verrassen.

RONALD: Dat komt me bekend voor, weet je.

OPA: *(verbaasd)* Wat? Zegt oma dat ook al tegen jou?

RONALD: Euh, nee dat niet, die meisjes van tegenwoordig zijn nog precies hetzelfde als vroeger. Wel emanciperen, wel gelijke rechten, maar geen gelijke plichten!

OPA: Wat je zegt, vroeger had oma dat ook altijd. (*doet oma na*) Ik wil ook overal in betrokken worden. Het zijn ook mijn zaken. Goed, wil je dan misschien even de auto wassen? (*doet oma na*) O, ik heb me daar ineens zo hoofdpijn, echt hoor, nee vandaag liever niet.

RONALD: Het leven van een charmeur gaat nou eenmaal niet over rozen. Vrouwen hebben soms flinke doornen.

MARCUS: Geven we oma een feest of gaan we haar verrassen?

OPA: Nou, ik vind dat we oma moeten verrassen. Maar hoe?

MARCUS: We nodigen een oude schoolvriendin uit, die ze al in geen jaren heeft gezien.

OPA: Voor zover ik weet, had oma helemaal geen vriendinnen op school, alleen maar vijanden.

MARCUS: In ieder geval iemand die oma erg graag mag.

RONALD: Dan weet ik niemand.

OPA: Oma heeft het wel telkens over Marieke.

RONALD: Marieke? O nee, toch niet dat verwende nest van een nichtje?

MARCUS: Ze is echt niet... Euhm (*kijkt vertwijfeld naar Ronald*) Wat was het nou?

RONALD: Cool!

MARCUS: O ja, cool. Ze is echt niet cool, weet je wel.

OPA: Begin jij nu ook al met die rare taal uit te slaan?

MARCUS: (*beschaamd*) Ja, want dan lijkt ik tenminste ook stoer.

OPA: Jij stoer? (*schud zijn hoofd, wacht even*) We moeten dan toch maar Marieke uitnodigen. Volgens mij mag oma Marieke erg graag en andersom ook.

MARCUS: Dus we nodigen Marieke uit?

RONALD: Hebben we echt geen andere oplossing? Ik ben er niet zo'n voorstander van.

OPA: Ik ben bang dat dit de enige oplossing is.

MARCUS: (*terneergeslagen*) Leuke verjaardag wordt dat zeg.

RONALD: (*timide*) Jippi, ik heb er echt zin in.

OPA: Ach, overdrijf niet zo. Ze komt maar een dag. Die dag vliegt zo om. Ik probeer alleen oma een leuke dag te bezorgen.

RONALD: Goed, als het niet anders kan, dan moet het maar.

OPA: Kom op, twee stoere jongens die bang zijn voor een meisje? Jullie zijn haar toch wel te slim af! (*wenkt de anderen*) Even als mannen onder elkaar.

RONALD: Sorry Marcus, jij niet. Het spijt me, maar we moeten hard zijn, weet je.

MARCUS: (*gaat weer terug op zijn plaats, boos*) Ik mag er ook nooit bij horen.

OPA: Marcus, kom er ook bij hoor. Laat die Ronald maar lekker kletsen. Oma is zo nieuwsgierig, dat we niet te hard moeten praten, anders luistert ze alles af. Het is erg belangrijk dat dit geheim blijft. Praat hier met niemand over. Niet met de burens en helemaal niet met oma natuurlijk. Dit moet geheim blijven! Hand er op!?! (*Alle drie leggen ze de handen op elkaar*)

MARCUS: Dit is wel spannend hoor! Maar ik ga even mijn schoolboeken halen. Ik ben zo terug. (*gaat af*)

OPA: Zullen we haar maar bellen? Zijn we er direct van af.

RONALD: Goed, belt u haar maar.

OPA: Ik? Waarom ik?

RONALD: U bent toch getrouwd met omie?

OPA: Ja maar... Ik... O nee, dat is niet eerlijk. Alleen omdat ik met Mien ben getrouwd, moet ik opbellen. (*staat op en zoekt het telefoonnummer op*) Goed, we zullen maar niet hopen dat ik haar moeder aan de lijn krijg. (*toetst cijfers in*) Die praat altijd zo hard omdat ze wat doof is. (*schrikt*) Hallo, ja met opa... Ja, alles is goed hier... Mag ik Marieke even aan de lijn? ... Ze is er niet!? Wil je dan een bericht

doorgeven? Of Marieke als verrassing langs wil komen op oma's verjaardag. ... Dat is over vier dagen. Kan ze morgen even terug bellen of kan komen? ... Dag. *(hangt op)*

RONALD: Dus ze komt echt?

OPA: Ja, ze zou het doorgeven en dan belt Marieke morgen terug. *(Marcus komt op)*

MARCUS: Dan ga ik zo maar eens huiswerk maken, want daar komt natuurlijk niks van, als Marieke hier is.

OPA: Je gaat toch niet werken in de vakantie? Kom op, vakantie is vakantie hoor. Geniet nog maar even van je kortstondige en jeugdige vrijheid.

MARCUS: Maar straks kom ik achter op school en dat mag niet van mama.

OPA: Zie jij je mammi hier ergens?

MARCUS: *(kijkt zoekend rond)* Nee.

OPA: Dan merkt ze er niks van, als je uitrust! *(gaat af)*

MARCUS: Echt spannend, geen huiswerk maken.

RONALD: Ach, er is niks spannends aan man.

MARCUS: En als de leraar huiswerk controleert, wat doe je dan?

RONALD: Dan verzijn je gewoon een smoesje of zo, makkie.

MARCUS: Ik weet nooit een smoesje. Het lukt bij mij nooit. *(verdrietig)* Volgens mij kan ik echt niks goed doen.

RONALD: Je moet ook niet direct gaan huilen! Jij huilt ook altijd zo snel.

MARCUS: *(begint te huilen)* Ja maar...

RONALD: Stil nou maar. Hou nou op met huilen.

MARCUS: *(huilt, leunt tegen Ronald aan)* Ik kan niks goeds.

RONALD: *(beetje verlegen met de zaak)* Jawel, je kunt best wel iets goeds. Je bent toch mijn tweelingbroer?

BUURV: *(komt op, ziet de jongens)* O, stoort ik?

RONALD: *(schrikt, duwt Marcus van zich af)* Nee hoor, komt u verder. Euh... u bent?

BUURV: Ik ben de buurvrouw. Ik woon hiernaast. Zijn jullie nou echt tweeling?

RONALD: *(doet dezelfde beweging als Marcus)* Nou ja.

BUURV: Is dat leuk tweeling-zijn?

RONALD: *(doet weer hetzelfde als Marcus)* Soms wel, soms niet.

BUURV: Lijken jullie op elkaar of zijn jullie verschillend?

RONALD: Wij zijn erg verschillend.

MARCUS: Euh ja, we lijken totaal niet op elkaar.

BUURV: En wie is nu de liefste van jullie twee?

RONALD: Ik.

MARCUS: Hij.

BUURV: Dat dacht ik al. Trouwens, zijn opa en oma ook thuis?

MARCUS: Oma is boodschappen doen en opa is een grote taart aan het halen, voor als ons nichtje komt op...

RONALD: Ssst, nou heb je het weer verraden.

MARCUS: Wat heb ik verraden?

RONALD: Dat we Marieke uit gaan nodigen. Oeps... *(slaat zijn hand voor de mond)*

BUURV: Ik begrijp het niet helemaal. Is opa een taart kopen en Marije en je nichtje komen die taart brengen?

RONALD: *(tegen Marcus)* Gelukkig is ze niet de slimste buurvrouw die we kennen.

BUURV: Wat is er nu met jullie aan de hand? Hebben jullie een geheimje of niet?

RONALD: Dat is geheim. *(stilte)* Maar u komt voor omie? Ik geloof, dat ze net weer terug is. We zullen haar wel even halen. Kom Marcus. *(gaan beiden af)*

(buurvrouw wacht, gaat neuspeuteren)

OMA: *(komt gehaast op)* Ben je er nog? Gelukkig. Ik moest nog even wat opbergen.

BUURV: *(weet niet wat ze met haar neusinhoud moet doen, smeert het aan de bank af)* Euh ja, ja ha, ik dacht, ik kom nog even langs. Het was vanochtend ook zo kort.

OMA: Zeg dat wel. Ik vond het eigenlijk best wel zielig voor hem. Het lijkt wel of alles bij hem fout gaat.

BUURV: Hij zei: ik draag de pijn als een man. *(wacht even)* Toen ik later boven kwam, lag hij in bed te huilen.

OMA: De stakker.

BUURV: Even iets anders. De jongens hadden het net over een taart en een nichtje. Weet jij wat ze bedoelen?

OMA: Een taart en een nichtje? Ik heb geen flauw idee. Hadden ze het daar net over?

BUURV: Ja, toen ik hen daar over vroeg, zeiden ze ineens niks meer. Toen vroeg ik of het een geheimje was. Maar dat mochten ze niet zeggen. Dat was geheim.

OMA: Nou, ik begrijp er niets van. Ik dacht al, dat er iets aan de hand was. In de keuken zaten ze ook al zo geheimzinnig te doen.

BUURV: Willen ze het jou ook niet vertellen?

OMA: Ik denk niet, dat ze het aan mij zullen vertellen. Ze zullen wel ophouden met praten als ik binnenkom. En afluisteren wil ook niet. De muren zijn te dik. Je hoort haast niks door de muur.

BUURV: We horen jullie wel elke avond vechten.

OMA: Vechten? Opa en ik? Ga toch weg.

BUURV: Het is echt zo. Elke keer als ik de wc doortrek, hoor ik het geluid weer.

OMA: Dacht je dat ik dan met opa aan het vechten was?

BUURV: Het leek er in ieder geval wel op.

OMA: Geloof me maar. Dat waren we echt niet. *(stilte)* Wacht eens. Als jij nou af en toe binnen komt vallen!

BUURV: Als jullie aan het vechten zijn?

OMA: Nee, als ze praten. Dan hoor je vast hun geheim.

BUURV: En als ze vragen, wat ik kom doen, wat moet ik dan zeggen? Ik kan toch niet gaan zeggen dat ik hun probeer af te luisteren?

OMA: Dan kom je een kopje suiker lenen. Maar zeker niet meer als een, want het geld groeit ons niet op de rug.

BUURV: En als ik nou per ongeluk toch teveel suiker leen?

OMA: *(zucht)* Dan stuur ik Henk wel om het weer terug te halen. Verder nog vragen?

BUURV: Ja kijk, als ik nou wel genoeg suiker heb, wat moet ik hier dan lenen?

OMA: Dat maakt niet uit. Dat hebben de ze toch niet door.

BUURV: Nou, dan moet het wel lukken.

OMA: Laten we het hopen. Want ik wil weten wat ze in hun schild voeren. Ik wil het weten.

-- DOEK --

BEDRIJF 2

Marieke komt samen met haar vriendin Johanneke op. Ze hebben de boodschap verkeerd begrepen en denken dat de drie dagen komen logeren. Uiteindelijk besluiten ze om wel te blijven maar zich verstoopt te houden voor oma om haar zo te kunnen verassen.

Marcus probeert de raad van Ronald in praktijk te brengen door zich stoer voor te doen aan Johanneke. Maar niet alleen Marcus is geïnteresseerd in Johanneke, Ronald probeert ook indruk op haar te maken. Als opa er weer is moet een plan gemaakt worden voor de invulling van de verjaardag. Maar de burens komen en die mogen natuurlijk niet weten wat de beide meisjes komen doen. Ze krijgen een verzonnen verhaal te horen zodat je de verassing niet aan oma kunnen vertellen. Als de burens weg zijn kan de vergadering verder gaan maar dan komt oma plotseling binnen. De meisjes springen snel achter de bank. Iedereen probeert oma uit de kamer te krijgen zodat ze de meisjes niet ontdekt maar dat gaat niet zo makkelijk. Uiteindelijk gaat Marcus met oma wandelen en kunnen de meisjes weer achter de bank vandaan komen. Als Marcus weg is probeert Ronald weer indruk te maken op Johanneke wat maar half lukt. Dan komen Marcus en Oma terug van de wandeling en verspreek Marcus zich. Oma begint achterdochtig te worden. Als oma dan ook nog op de bank gaat zitten waar Marieke en Johanneke achter zitten wordt het helemaal spannend. Als Marcus en Ronald alleen zijn vraagt Marcus nog wat tips van Ronald om stoer over te komen. Dan komt de buurvrouw weer binnen die vangt nog net wat op over Johanneke. Als ze dit aan oma verteld snapt die er niks van maar ze weet nu zeker dat opa en de tweeling iets in hun schild voeren. Ze geeft de buurvrouw de opdracht om af en toe eens binnen te vallen om zo er achter te komen wat opa en de tweeling in hun schild voeren. Als de buurvrouw weg is verstoopt oma zich in de kamer in de hoop iets te kunnen afluisteren. Maar opa ziet oma net op tijd en verteld niks. Oma is echter vast besloten achter het geheim te komen!

BEDRIJF 3

(Johanneke en Marieke zitten te praten)

MARIEKE: Eindelijk, eindelijk. Vandaag is oma jarig. De dag, waar we het allemaal voor gedaan hebben.

JOHANN: We hebben in de afgelopen dagen heel wat meegemaakt, zeg. Het was toch een leuke tijd. Maar die Ronald is wel een opschepper, zeg.

MARIEKE: Hij kan niks anders. Hij zit steeds maar te slijmen, van hoe goed hij wel niet is en hoe knap ik ben. Dan heb ik liever Marcus. Die is veel aardiger. Trouwens, de burens komen ook telkens binnenvallen.

BUURM: *(komt op)* Goedemorgen. Eindelijk even van het gezeur af.

JOHANN: Wat bedoelt u daar mee?

BUURM: Wie zeurt er meer dan mijn vrouw? Ze praat als een kip zonder kop. Ze heeft de voorjaarsgekte. Ze haalt het hele huis overhoop.

JOHANN: Moet u niet meehelpen dan?

BUURM: Ja, ik ben gek zeg. Dat is vrouwen werk. Een man kan zijn capaciteiten wel beter gebruiken zoals ik met mijn fiets alarm.

MARIEKE: Wat is er ook al weer mee gebeurd?

JOHANN: *(plagend)* Het is gestolen geloof ik. Snap jij dat nou? Maak je een alarm tegen diefstal, word het gestolen?

MARIEKE: Dan zou ik me echt dom voelen, u niet?

BUURM: Nee, waarom? Ik ben alleen, snif, teleurgesteld in de jeugd van tegenwoordig.
 JOHANN: Weet u al wat er fout is gegaan dan?
 BUURM: Ach dat is nu niet zo belangrijk meer.
 MARIEKE: Juist wel. Wat is er fout gegaan!
 BUURM: Ach dat is veels te ingewikkeld. (*wacht even*) Ik had het alarm niet aangezet. Maar dat is verledentijd. Weten jullie waar oma is?
 MARIEKE: Oma is boven, hoezo?
 BUURM: (*staat op*)Ik moet haar even spreken. (*gaat af*)
 JOHANN: Maar als hij oma gaat halen, dan moeten wij ons snel gaan verstoppen! Kom op we gaan naar buiten.
 MARIEKE: Wacht dat kan niet, dan kan oma ons vanuit de hal zien. (*gestommel op de gang*)
 JOHANN: Snel achter de bank.
 BUURM: (*komt op met oma, met rug naar bank*) En de meisjes zaten met ook al uit te lachen.
 OMA: Meisjes? Wat bazel jij nou. Als je mijn tijd wil verdoen met die grapjes van jij dan kun je maar beter gaan want ik heb wel wat beters te doen.
 BUURM: Maar waar zijn ze nou. (*wrijft in zijn ogen*) Ze zaten hier net nog, echt waar!
 OMA: Natuurlijk Karel. Ik geloof je helemaal, maar ik moet nu toch echt gaan.
 BUURM: Wacht. Ik moest van Truus vragen of ik de matteklopper mocht lenen.
 OMA: Hebben jullie ruzie ofzo.
 BUURM: Nee we zijn met de grote schoon maak bezig en nou moest ik de matten uitslaan.
 OMA: Zo, help jij ook mee? Dat zou opa nou ook eens moeten doen.
 BUURM: Ja ik moet wel van Truus. Anders krijg ik mij gameboy niet meer terug.
 OMA: Die Truus, ze word met de dag slimmer. (*wacht even*) Weet je wat me van je mee valt, je liegt er ook niet om. Je hebt van die mannen die dan opscheppen dat ze niet helpen, maar ondertussen een klusje voor hun vrouw moeten opknappen.
 BUURM: Euh ja. Maar zeg nou zelf, ik ben toch helemaal geen typ dat altijd opschept.
 OMA: Dat weet ik zo net nog niet. Je hebt wel fantasie met die meisjes en zo.
 BUURM: Nee maar echt, daar zaten net twee meisjes.
 OMA: Kom eens mee buurman. (*lopen naar de bank*) Kijkt u nou eens goed. Ziet u hier twee meisje?
 BUURM: Nee, nu niet maar net zaten ze hier echt.
 OMA: Of denkt u soms dat ze achter de bank zitten? U mag wel even kijken hoor? (*wacht even*) Nou, wat zegt u er van?
 BUURM: Ik zal wel gedroomd hebben.
 OMA: Dat denk ik ook, maar nu even de matteklopper halen. (*gaan af*)
 MARIEKE: (*komt weer tevoorschijn*) Dat was spannend zeg.
 JOHANN: Zeg, zullen we hier gewoon gaan zitten als de buurman terug komt?
 MARIEKE: Ja dat is een goeie grap, die opschepper.
 BUURM: (*komt op schrikt van meisjes*) Wat! (*wrijft in zijn ogen*)Ik moet maken dat ik weg kom want ik begin te hallucineren (*rent af*)
 JOHANN: (*lachend*) Wat een grap. (*wacht even*) Het was een leuke tijd hier. Alleen dat verstoppen is zo lastig.
 MARIEKE: Dat moeten we maar voor oma's verjaardag overhebben. Ze is tenslotte maar een keer in het jaar jarig.
 JOHANN: Ik vond het met Marcus en Ronald erg gezellig.
 MARIEKE: Jij zit echt de hele tijd over Marcus en Ronald te praten. Daar moet je echt eens mee op houden.
 JOHANN: Oeps, dat zal moeilijk worden.
 MARIEKE: (*verbaasd*) Hoe bedoel je?

JOHANN: O, nee niks.

MARIEKE: Nee, nou zal je het zeggen ook. Wat bedoelde je?

JOHANN: Het zal moeilijk worden niet meer over de jongens te praten.

MARIEKE: Je wilt toch niet zeggen dat je een oogje op Ronald hebt? Alsjeblieft!

JOHANN: Nee, dat heb ik ook niet.

MARIEKE: Gelukkig, mijn hart hield al bijna op met kloppen.

JOHANN: Wel op Marcus.

MARIEKE: Gelukkig, ik dacht al.

JOHANN: Ja, stel je eens voor. Ronald.

MARIEKE: *(komt tot beseft dat ze Marcus zei)* Wacht eens even, wat zei jij daarnet?

JOHANN: Ik? Ik zei: ja stel je eens voor. Ronald.

MARIEKE: Nee, dat bedoel ik niet, daar weer voor. Iets over Marcus of zo. Ik heb het geloof ik niet zo goed verstaan.

JOHANN: O, dat. Toen zei ik dat ik een oogje op Marcus had. Hoezo?

MARIEKE: Ben je gek geworden!

JOHANN: Ik zou hem best wel beter leren kennen. Hij lijkt mij gewoon een leuke jongen. Ik weet natuurlijk ook nog niet wat het wordt, maar we zien wel.

MARIEKE: Ik ken Marcus een beetje. Hij zal in ieder geval nooit de eerste stap zetten.

JOHANN: Dan zal ik de eerste stap moeten zetten.

MARIEKE: Jij? Wat gebeurt hier allemaal? Jij, Johanneke de Verlegene, gaat de eerste stap zetten? Jij was altijd zo stil en afwachtend?!

JOHANN: Was ja, nu niet meer! *(verlegen)* Alhoewel.

MARIEKE: Je gelooft al die verhalen van hem over bodybuilding toch niet? Dat verzint hij.

JOHANN: Dat weet ik ook wel. Hij wilde gewoon indruk op mij maken. Dat is toch niet erg? Ik vind dat wel leuk.

MARIEKE: *(denkt even na)* En als Marcus straks binnenkomt, wat ga je dan doen? Ga je hem dan zoenen of zo?

JOHANN: Natuurlijk niet. Doe niet zo vies. Dan ga ik op hem letten en kijken of hij mij ook aardig vindt.

MARIEKE: Hoe zie je dan of hij je aardig vindt?

JOHANN: Dan kijkt hij je heel vaak aan en glimlacht hij naar je.

MARIEKE: En wat ga jij dan doen? Terug glimlachen?

JOHANN: Precies, ik glimlach wat terug en lacht wat om zijn grapjes.

MARIEKE: Dan heeft Marcus vast snel door, dat jij hem erg leuk vindt!

JOHANN: Hoezo dan?

MARIEKE: Want verder lacht er helemaal niemand om Marcus z'n grapjes.

JOHANN: Ach, wat zielig voor hem. Dan moet jij ook maar meelachen. Anders valt het zoveel op.

MARIEKE: Ik? Waarom ik? Ik ben toch niet verliefd op hem?

JOHANN: Je helpt me toch wel? Please!

MARIEKE: Trouwens, hoe glimlach je dan naar hem?

JOHANN: Nou zo. *(gaat heel opvallend glimlachen en met de ogen knipperen)*

MARIEKE: Moet je dat echt zo doen? Man, je lijkt wel een knipperlicht.

JOHANN: Weet je waar ik bang voor ben? Dat ik geen woord durf te zeggen.

MARIEKE: Je praat nu uren achter elkaar. Waarom zou je straks dan niks zeggen?

JOHANN: Dan word ik altijd weer verlegen. Telkens als ik in de buurt van Marcus ben word ik verlegen. Als de anderen erbij zijn, lukt het nog wel, maar als we alleen zijn...

MARIEKE: Mooie boel zeg. Ben je verliefd, durf je niks tegen hem te zeggen!

JOHANN: Daar kan ik toch ook niks aan doen. Als ik verliefd ben, is alles gewoon anders. *(Ronald en Marcus komen op)*

MARCUS: Jo, moge ladies. Tof weertje toch?

MARIEKE: Marcus, het regent.

MARCUS: *(onzeker)* O euh, tja...

RONALD: *(valt Marcus in de rede)* En lui, hebben jullie er zin in? Ik wel, lekker eten en drinken. *(gaat naast Johanneke zitten, Marcus naast Marieke)* Dat bevalt me wel, wat jij, Marcus?

MARCUS: Ik hoop dat het een leuke dag voor oma wordt.

RONALD: *(wil stoer doen)* En ga je ook lekker drinken, Marcus?

JOHANN: *(verbaasd)* Drink jij dan ook Marcus?

MARCUS: *(trots)* Ja ja, een ranja op zijn tijd gaat er bij mij best wel in.

RONALD: Ranja? Bier zal je bedoelen!

MARCUS: Maar dat mag toch helemaal niet van mama!

MARIEKE: Jij ook altijd met je mama. Het valt me nog mee dat je uit de box mag.

RONALD: *(droog)* Dat is ook nog maar sinds kort.

JOHANN: Marieke?

MARIEKE: Ja?

JOHANN: Ga eens staan.

MARIEKE: *(gaat staan)* Wat is er dan?

JOHANN: Ik wil even kijken wie langer is.

MARIEKE: Wat maakt dat nou uit?

JOHANN: O niks. *(gaat snel naast Marcus op de bank zitten)*
(Ronald kijkt jaloers toe)

MARCUS: Wie is er nou langer dan? Je ging zo snel zitten.

JOHANN: Ach, dat maakt niet zoveel uit. Er zijn wel belangrijkere dingen in het leven.

MARIEKE: *(nadrukkelijk naar Marcus)* Ja, je hebt wel gelijk. Er zijn wel belangrijkere dingen in het leven.

JOHANN: *(kijkt verliefd naar Marcus)* Zoals liefde!

MARCUS: En school!

JOHANN: *(teleurgesteld)* Hoe bedoel je dat, Marcus?

MARCUS: Het is belangrijk dat je erg je best doet op school. zoals gemotiveerd lessen volgen.

RONALD: Maar het is toch niks aan in de lessen. Sport, dat is pas kicken. Voetbal bijvoorbeeld...

MARIEKE: *(valt Ronald in de rede)* Begin nou maar niet weer over voetbal. Daar heb je het altijd over. Dank je de koekoek.

MARCUS: Koekoek. *(lacht)* Hehe Hehe heeheehehehehe.

JOHANN: *(lacht heel overdreven)* Ha ha haha. Marcus, jij hebt ook altijd van die leuke grapjes.

(Marieke en Ronald kijken elkaar verbaasd aan)

MARCUS: Ik ben soms ook zo'n mallerd.

RONALD: Waar blijft opie? Hij zou er nu toch ook zijn?

MARIEKE: Volgens mij komt hij er straks aan. Ik hoorde boven wat gestommel.

MARCUS: Zeker zijn houten been. Hahahaha.

JOHANN: Ha ha haa haha. Marcus, je bent echt op dreef.

MARCUS: *(overmoedig)* Moet je horen wat voor een grappen ik nog meer onder de Latijnse les stiekem gehoord heb.

JOHANN: Ja, Marcus, vertel eens een goeie mop.

MARCUS: Ik weet niet precies meer hoe hij gaat. Eens even denken. *(gaat denken)*

RONALD: Komt er nou nog wat van of...

JOHANN: *(valt Ronald in de rede)* Ssssst. Houd jij je kop toch eens, man! Toe maar Marcus,

vertel maar.

MARCUS: Ik weet het niet precies of ik hem goed vertel, maar ik zal het proberen. Het ging als volgt. *(denkt even na)* Of... O nee, dat was een andere. Goed, hier komt hij. Wat voor een kleur heeft een banaan?

MARIEKE: Geel!

MARCUS: *(verbaasd)* Kende jij hem al?

MARIEKE: Was dat hem?

MARCUS: Ik wist toch niet, dat jij hem al kende?

JOHANN: *(boos)* Nou Marieke, je wordt bedankt. Marcus vertelt even een mop en jij verraadt direct de clou. Als je nog eens wat weet.

MARIEKE: Ik kon er toch ook niks aan doen? Ik gaf alleen maar antwoord op zijn vraag.

RONALD: Zijn we nou klaar met Marcus z'n moppen? Ik heb er mijn buik alweer vol van.

MARIEKE: Ik wil eigenlijk nog wel een mop horen.

JOHANN: Ja, ik ook. Weet je niet nog een mop, Marcus?

MARCUS: Ja, als het goed is wel. Maar ik ben daar de clou weer van vergeten.

RONALD: Wat weet je er nog van dan?

MARCUS: Het gaat over een Belg die tipp-ex op zijn computerbeeldscherm smeert, omdat hij iets fout heeft ingetypt.

(iedereen begint te lachen, Marcus kijkt eerst verbaasd rond en begint dan mee te grinniken en later ook te lachen)

(de buurman en de buurvrouw komen op)

BUURM: Goedemorgen zeg. Het is hier ook niet echt een dooie boel. Al zeg ik het zelf. Haha.

RONALD: *(lachend)* Goedemorgen. Marcus vertelt ons ook zulke leuke moppen. Trouwens, kunnen wij jullie ergens mee van dienst zijn?

BUURM: Ja, we komen even drie eieren lenen.

BUURV: Nee man, we moesten suiker van oma lenen!

BUURM: Maar dat hebben we nog genoeg!

BUURV: Dat weten zij toch niet!

RONALD: Maar nou wel!

BUURM: *(tegen buurvrouw)* Jij bent ook zo stom. Je hebt het allemaal alweer verraden.

BUURV: *(bedremmeld)* Sorry, Karel.

BUURM: Daar koop ik niks voor. Daar had je eerder aan moeten denken.

JOHANN: Komt u er maar bij. Marcus, vertel nog eens zo leuke mop.

MARCUS: Ik weet er nog een, maar die snap ik zelf niet. Welk dier bestaat voor driekwart uit wol?

MARIEKE: Een schaap natuurlijk. Simpel

MARCUS: Nee: wolf.

(iedereen lacht, behalve de buurvrouw en Marcus)

BUURV: Ik snap hem niet. Heeft een wolf dan ook wol?

BUURM: *(lachend)* Nee. Kijk... Hahaha. Je moet... Hahaha, ik vertel het je later nog wel. Hahahaha. Een wolf... die... Hahaha.

JOHANN: Oooh, ik heb in geen tijden zo gelachen. Marcus, dit had ik nou nooit achter je gezocht.

MARCUS: Nou, ik eigenlijk ook niet.

JOHANN: Het is echt wel leuk met jou in de buurt!

MARCUS: *(verlegen)* Vind je dat echt?

JOHANN: Dat meen ik echt.

BUURM: Waar hebben jullie het over?

JOHANN: Dat gaan we u niet aan de neus hangen. En helemaal niet aan zo'n neus.

BUURM: *(voelt aan zijn neus)* Wat is er mis met mijn neus?

BUURV: Je stopt hem teveel in andermans zaken.

MARIEKE: 1-0 voor de buurvrouw.

BUURM: *(verbaasd)* Ja maar, ik...

JOHANN: *(valt de buurman in de rede)* Mag ik even tussenbeide komen? Wilt u Marieke en mij even excuseren. *(staat op)* We hebben nog genoeg te doen vandaag.

BUURV: Nee nee. Wacht eens even. We weten nog niet wat jullie geheim is. Daarom komen we hier ook zo vaak even binnenvallen.

BUURM: *(stoot de buurvrouw aan)* Stommerd! Nou heb je alweer verkapt, dat we hun van oma moesten bespioneren. Je wordt bedankt hoor!

BUURV: Och stom van me. Ik was het ook helemaal vergeten. *(denkt even na)* Maar vertellen jullie eens. Wat gaan jullie vandaag doen? Niet om het een of ander hoor.

MARIEKE: *(heel geheimzinnig)* Ik denk dat jullie het eigenlijk al mogen weten. We wilden jullie het nog niet eerder vertellen, omdat we niet wisten of jullie wel te vertrouwen waren. Maar goed, zal ik het dan maar vertellen?

RONALD: Ja goed. Ze mogen het wel weten, wat vinden jullie?
(Johanneke en Marieke knikken instemmend)

MARIEKE: Kijk het zit zo: opa wilde oma verrassen, alleen wist hij niet hoe hij dat moest doen. Toen hebben wij hem wat geholpen en nu gaat hij iets voor oma kopen.

BUURV: Gaat opa oma verrassen? Wat leuk zeg. *(tegen de buurman)* Dat zou jij ook eens wat vaker moeten doen.

BUURM: *(verbaasd)* Wat? Ik koop ieder jaar op moederdag een bos bloemen voor je. Vind je dat dan niet genoeg?

BUURV: Het is geen verrassing meer. Elk jaar weet ik al wat ik voor moederdag krijg. Maar zeg nou zelf, jij bent toch helemaal niet romantisch?

BUURM: *(briesend)* Ik niet romantisch? Hoor ik dat goed? Ik, Karel Lambertus Ignatius van der Veen, ben niet romantisch? Weet je misschien nog wat in mijn studententijd mijn bijnaam was?

BUURV: Ja, natuurlijk weet ik dat: Karel flapoor.

BUURM: Nee, die andere bijnaam.

BUURV: Ik weet het niet, hoor. Volgens mij had je in je studententijd alleen deze bijnaam.

BUURM: Nee, ik had er nog een. Denk nog eens goed na.

MARCUS: Flaporen Willem misschien?

BUURM: Nee.Nee, heel iets anders. Weet je hoe ze mij noemden? Romeo. Romeo de ongelukkige.

RONALD: Geen flaporen Romeo?

BUURM: Nee, natuurlijk niet! Romeo de ongelukkige werd ik genoemd. *(vergenoegzaam)* En dat was niet zomaar.

MARIEKE: Waarom eigenlijk de ongelukkige?

BUURM: *(voelt zich betraapt)* Euhm... tja... kijk. Romeo was een ongelukkige, omdat eeuwige liefde op deze wereld niet bestaat. En daarom is Romeo een ongelukkige, omdat hij weet dat zijn liefde voor Julia niet eeuwig kan zijn.

BUURV: *(ineens)* Romeo de ongelukkige, klopt. Ze noemden je Romeo de ongelukkige, omdat je eens verliefd was op een lerares. Je klom toen op een ladder naar haar balkon toe. Toen je boven was, riep je zoiets als: Julia mijn liefste, kijk eens wie er buiten is? De lerares kwam op het balkon staan. Maar de ladder was tekort, die kwam net onder het balkon uit. Dus kon ze haar Romeo niet zien.

BUURM: *(zenuwachtig)* Ja, stop nou maar.

BUURV: Ze stond dus op het balkon en liep naar de reling toe en ze trapte toen per ongeluk

of expres, ... ik weet het niet meer, op Karels handen.

BUURM: Het was per ongeluk. Helemaal niet expres.

BUURV: In ieder geval, toen moest Henk wel loslaten. Hij viel toen een paar meter naar beneden. Gelukkig was er niets met hem aan de hand.

MARIEKE: Romantisch, zeg. Ik wilde dat het mij overkwam.

RONALD: Dat kun je dus wel vergeten.

MARIEKE: Die jongen zal vast wel komen. Trouwens, ik kan wachten hoor.

JOHANN: *(kijkt verliefd naar Marcus, pakt z'n hand)* Ik niet!

BUURM: Wacht eens even. Wat gaat opa voor oma kopen? Dat hebben jullie nog niet gezegd.

MARIEKE: Ach Ronald, vertel jij het maar.

RONALD: *(schrikt)* Ik? Maar... euh... Ik weet het niet zo goed meer. Wacht eens, Marcus, vertel jij het de burens maar.

MARCUS: Wat moet ik de burens vertellen? Ik weet alleen dat oma vandaag jar...

RONALD: *(houdt zijn hand voor Marcus' mond)* Zal ik het dan maar vertellen? Opie koopt voor omie een cactus!

BUURM: Een cactus? Je bedoelt toch niet zo'n stekelige plant, die heel lang zonder water kan? Wat moet oma nu met een cactus?

RONALD: Omdat omie een prijspuzzel heeft gewonnen, koopt opie voor haar een cactus.

BUURV: Ik wist helemaal niet dat oma van cactussen hield.

MARCUS: Ik wist niks van die cactus. Ik dacht dat we een feestje hadden.

BUURV: Een feest!?

RONALD: Ook ter ere van die prijspuzzel.

BUURM: We moeten maar eens gaan. Kom je? *(gaat met buurvrouw af)*

MARIEKE: Opa is laat voor het overleg. Ik haal hem wel even. *(gaat af)*

RONALD: Haast je vooral niet. *(Ronald en Marcus lachen om de opmerking)*

MARIEKE: *(doet de deur weer open)* Dat hoorde ik! *(Ronald en Marcus zijn ineens stil, Marieke gaat af)*

JOHANN: *(trekt wat dichterbij naar Marcus toe)* Zo Marcus, vertel eens wat over jezelf.

MARCUS: *(beetje verlegen)* Euh, wat moet ik vertellen?

JOHANN: Dat maakt mij niet uit, als jij het maar leuk vindt. Ik vind alles leuk, wat jij ook leuk vindt.

MARCUS: Nou goed, dan vertel ik wel wat over school.

JOHANN: *(schrikt)* Eeeuh, heb je niet iets leukers?

MARCUS: Nee, eigenlijk niet, of eigenlijk wel.

JOHANN: *(hoopvol)* Wat dan? Vertel!

MARCUS: Mijn postzegelverzameling!

JOHANN: *(baalt)* Dat heb je me allemaal al een keer verteld.

MARCUS: Allemaal?

JOHANN: Ja, allemaal.

MARCUS: *(vol vuur)* Ook die ene postzegel die ik van oom Ferdinand uit Australië heb gekregen?

JOHANN: Ja, ook daar weet ik alles van.

MARCUS: En die ene uit Mexico, die helemaal onder de koffie zat en die ik toen weer helemaal heb schoongemaakt?

JOHANN: *(vermoeid)* Ja, ook die.

RONALD: *(spottend)* Zullen we het nu maar over mij gaan hebben? Ik heb veel toffere dingen meegemaakt, weet je wel. Of heb je het dan veel liever over de prachtige postzegelverzameling van Marcus?

JOHANN: *(moet even slikken)* Mmmm ja, dat heb ik nog liever.

OPA: *(komt met Marieke op, verwonderd)* Zo, de jeugd is alweer present. Ik dacht altijd dat de jeugd uitsliep!

MARCUS: Mama vindt uitslapen zonde van de tijd. Je kunt die tijd veel nuttiger besteden, door huiswerk te maken, bijvoorbeeld.

OPA: Jij hebt een wijze moeder, Marcus. Daarom vraag ik me ook altijd af hoe ze aan Ronald komt, maar goed. Laten we het nu maar over oma's verjaardag hebben.

MARIEKE: Voor we het vergeten. De burens kwamen ook weer plotseling binnenvallen. *(verontwaardigd)* Ze wilden weten wat ons geheim was.

RONALD: Omie had gevraagd of zij er achter konden komen wat wij in ons schild voerden.

OPA: Dus oma heeft ze gestuurd?

JOHANN: Ja, maar wij hebben hun niet verteld dat we oma gaan verrassen. Alhoewel...

OPA: *(achterdochtig)* Wat bedoel je met alhoewel?

MARIEKE: We hebben tegen de burens gezegd, dat u oma ging verrassen.

MARCUS: Ja, u had mij helemaal niet verteld dat u oma ging verrassen met een cactus.

OPA: Een cactus? Wat moet oma nu met een cactus? Ze is er allergisch voor!

JOHANN: Oeps, nu hebben we een probleem.

OPA: Als ik de burens een beetje ken, dan weet oma het straks ook. Dan hebben we de poppen aan het dansen.

RONALD: Dat zal omie dus niet waarderen. Dit wordt echt heavy.

OPA: *(geïrriteerd)* Wie is heffie nou weer? We hebben het toch nu over Mien?

RONALD: Heavy is gewoon een uitdrukking, net zoiets als cool.

JOHANN: Kunnen we niet beter doorgaan? Het zal wel niet zo lang meer duren, voordat oma beneden komt en dan moet alles klaar zijn.

MARIEKE: Johanneke heeft gelijk. Wat gaan we eten? Eigenlijk moet oma kiezen wat ze wil eten. Dat hoort zo.

OPA: Maar we kunnen oma moeilijk gaan vragen: oma, wat wil je als verrassing op je verjaardag eten? Ik ga zo de laatste boodschappen doen en vanavond halen we gewoon chinees op. *(de meisjes trekken een vies gezicht)* als jullie nou even de slingers gaan ophangen, dan kom ik zo wel met de boodschappen terug.

JOHANN: Goed. Waar zijn de slingers?

OPA: Waar zijn de slingers...? Daar vraag je me wat, zeg. Ik heb geen flauw idee waar ze zijn. En oma kunnen we ook niet vragen. Tja, er zit dan niks anders op om ook maar slingers te gaan kopen!

(iedereen staat op)

MARCUS: Dan doe ik wel een sjaal om, want het is best nog wel frisjes buiten.

OPA: *(terwijl ze allemaal afgaan)* Nou, schiet op mensen. We hebben nog veel te doen vandaag.

(toneel leeg)

BUURV: *(komt na een halve minuut op en sluipt door de kamer; ze komt bij de hal en roept zachtjes oma)* Oma! Oma! *(schreeuwt)* OMA! *(weer zachtjes)* Bent u al wakker?

OMA: *(is niet zichtbaar)* Ja, al lang. Wat is er?

BUURV: Ik weet wat het geheim van opa is!

OMA: *(komt op)* Vertel! Wat is het geheim?

BUURV: Nee, nee. Eerst moet ik u feliciteren! *(steekt haar hand uit naar oma)*

OMA: *(verbaasd)* Wat feliciteren? *(geeft de buurvrouw een hand)*

BUURV: Gefeliciteerd met het winnen van een prijspuzzel.

OMA: *(geïrriteerd)* Waar heb jij het nu weer over? Ik heb helemaal geen prijspuzzel gewonnen. Ik kom altijd maar tot de helft en dan loop ik vast.

BUURV: En ze blijft bescheiden, zelfs als ze succes heeft. Dat bewonder ik zo in je, Mien.

OMA: Ik begrijp er niks van. Je zou me toch vertellen wat opa's geheim was?

BUURV: Ja ja, dat ga ik ook doen. Ik moet toch eerst even kwijt dat jouw Henk zo romantisch is. Daar kan mijn Karel een voorbeeld aan nemen.

OMA: *(verbaasd)* Henk romantisch?

BUURV: Goed, ik zal alles vertellen. Omdat jij een prijs hebt gewonnen met het oplossen van een puzzel, koopt Henk een cadeau voor jou. Maar dat mocht jij nog niet weten, want hij wilde je verrassen.

OMA: Ik begrijp er steeds minder van. Henk wil mij verrassen, omdat ik een prijs heb gewonnen? En wat voor een cadeau koopt hij dan?

BUURV: *(trots)* Een cactus! Wat een enige man heb je toch.

OMA: *(nors)* Ja, dat denk je, maar ik ben wel allergisch voor cactussen. Ik krijg dan een opgezette keel en dan kan ik moeilijk praten. En ik krijg allemaal rode plekjes op mijn huid.

BUURV: En weet Henk dat ook?

OMA: En of die dat weet! Hij heeft me er vroeger vaak genoeg mee geklierd.

BUURV: *(beetje onzeker)* Dan is het allemaal toch wel iets minder romantisch dan ik dacht, dacht ik zo.

OMA: Dat is het zeker! Volgens mij wil hij me eens goed te pakken nemen. Maar waarom dan?

BUURV: Misschien omdat je gisteren zei, dat hij zo stom was als een achtereind van koe?

OMA: Ach wel nee, dat zeg ik zo vaak.

BUURV: Of omdat je hem eergisteren met die stalen pan op zijn hoofd sloeg, omdat hij per ongeluk je sloffen bij de vuilnis had gezet?

OMA: Ach, nee joh. Dat gebeurt in elk goed huwelijk. *(ineens)* Goed, nu hebben we genoeg gepraat. We moeten nu harde maatregelen nemen. Henk gaat me verrassen met iets waar ik allergisch voor ben. Dus wat doen wij?

BUURV: Euh, ik weet het niet.

OMA: Dan kopen wij iets waar Henk allergisch voor is!

BUURV: O, een cactus!

OMA: Nee, daar ben ik allergisch voor. Ik koop sinaasappelen. Daar is Henk allergisch voor. Daar moet hij van niezen.

BUURV: Maar Henk heeft toch helemaal geen prijs gewonnen?

OMA: *(zucht)* Laat het maar aan mij over.

BUURV: Nou, goed dan. Dan zie ik je vanavond wel.

OMA: Vanavond? Wat is er vanavond dan?

BUURV: Jullie hebben vanavond toch een feestje, vanwege die prijspuzzel die je had gewonnen?

OMA: Nou, ik weet er niks van. Dat is allemaal veel te duur. Dus er wordt vanavond niet gefeest! En moet ik gaan, ik heb het nog druk genoeg. Eerst maar een naar de groenteboer sinasappelen halen *(beiden af)*

(toneel leeg; na een poosje komen Marieke, opa, Ronald en Johanneke op; ze hebben allemaal dozen, behalve Ronald)

MARIEKE: Dat was me wel een gesjouw. Ik geloof, dat we nu wel genoeg voor oma's verjaardag hebben.

OPA: Ik ben bang, dat als de buurman ook komt, we toch te weinig hebben. Die man eet zo veel.

MARCUS: *(komt hijgend op en sjouwt twee zware dozen)* Pff, wat is dat zwaar zeg. Ik hield het bijna niet meer.

RONALD: Kom nou, wat is dat nou voor een mannentaal? Een doos tillen en je bent moe?

OPA: Waarom til je eigenlijk twee dozen? Iedereen had toch precies een doos? En nu heb jij er twee?

MARCUS: *(hijgend)* Ik heb die van Ronald ook nog meegenomen.

JOHANN: Wat! Heb je die ook meegenomen? *(streng)* Marcus, ik vind dat je nu te ver gaat. Dat je stoerder over wilt komen, is nog tot daar aan toe, maar dat je je een breuk sleept gaat me te ver. Marcus! Van af nu is het afgelopen met die stoerdoenerij!

MARCUS: Ja maar...

JOHANN: *(valt Marcus in de rede)* Nee niks te mare. Je houdt er gewoon mee op. En probeer alsjeblieft niet op Ronald te lijken. Dat is het domste, wat je kunt doen.

MARCUS: Maar ik...

JOHANN: *(valt Marcus in de rede)* Wat is er nou weer?

MARCUS: Ik heb die doos niet gedragen om stoer te zijn.

JOHANN: O Marcus! Waarom zeg je dat niet eerder?

MARCUS: *(onderdanig)* Ik mocht toch ook niks zeggen van jou?

MARIEKE: Waarom droeg je dan twee dozen in plaats van een?

MARCUS: Dat was Ronald zijn schuld.

RONALD: Ho wag es effe.

JOHANN: Stil eens Ronald!

MARCUS: Het ging zo. Toen we buiten waren, vroeg Ronald aan mij of ik even zijn doos vast wilde houden, want hij moest zijn veters strikken. Toen ik zijn doos aanpakte, rende hij snel jullie achterna.

JOHANN: Wat een gemene streek van je, Ronald!

RONALD: Ho, wacht eens. Ik heb een heel goede reden. Kijk, als ik de doos droeg, dan krijg ik weer last van mijn rug, weet je.

MARIEKE: *(sarcastisch)* Dat is een hele goede reden!

MARCUS: Laten we nu maar geen ruzie maken. Het is ten slotte oma's verjaardag.

OPA: Dat is een wijs woord, Marcus. Liefde moet vandaag maar eens overheersen.

JOHANN: Als Ronald normaal doet, zal dat ook wel lukken.

RONALD: Al goed. Vandaag hoor je niks meer van me!

OPA: Dat is dan ook geregeld. Goed, laten we eerst maar eens de slingers op gaan hangen.

MARCUS: Mag ik dat doen?

OPA: Ik had eigenlijk gedacht, dat...

MARCUS: *(zeurend)* Aaah, mag ik dat doen, alstublieft?

OPA: Nou, goed dan. Dan stel ik voor dat de dames en ik de in de keuken de hapjes klaar gaan maken.

MARCUS: *(loopt zoekend rond)* Waar zijn de slingers? Waar zijn ze? De slingers zijn kwijt!

MARIEKE: Rustig maar, hier zijn ze al. *(geeft slingers)* Wij gaan naar de keuken hoor.

RONALD: Joh, see you!

JOHANN: Dag Marcus! *(gaan af)*

MARCUS: *(zit druk de slingers uit elkaar te halen)* Ga jij daar even staan, Ronald.

RONALD: *(terwijl ze slingers aan het ophangen zijn)* Johanneke ziet jou wel zitten h_u!

MARCUS: Wat? Ziet ze mij wel zitten? *(kijkt naar de stoel waar hij op staat)* Hoe bedoel je?

RONALD: Ze vindt jou wel leuk, weet je! Heb je dat dan zelf helemaal niet door?

MARCUS: Nee, ik moet toch slingers ophangen?

RONALD: Is er een keer een meisje gek op je, heb je het niet door! Het is toch ook niet te geloven bij jou!

MARCUS: Is het echt waar dan?

RONALD: Tuurlijk, of denk je dat ik dat niet door heb dan? Maar even een vraagje: is het ook wederzijds?

MARCUS: Bedoel je of ik haar ook wel leuk vind? *(Ronald knikt ja)* Tja, ik vind haar ook wel leuk... denk ik.

RONALD: Hallo! Zoiets weet je toch zeker, Marcus?

MARCUS: Ja? Ik weet het geloof ik niet zo goed. Het is wel mijn eerste keer.

RONALD: Ik begrijp eigenlijk niet dat ze jou leuker vindt als mij. Kijk nou naar mij! *(Marcus kijkt)* Wat zie je nu?

MARCUS: De scheur in je broek?

RONALD: Nee! Een knappe en begeerlijke jongeman! Dat Johanneke dat niet ziet! Maar daar zal ik wel verandering in brengen. Ik zal me eens van mij beste kant laten zien. Dan denkt ze niet eens meer aan jou, weet je.

MARCUS: Wat moet ik doen, als ze met me praat?

RONALD: Stel: je maakt kans en ze praat met je. Die kans is erg klein, maar dan moet je gewoon mijn vier regels doen.

MARCUS: Ik weet niet of ik dat wel kan, hoor.

RONALD: Het is nu of nooit Marcus! Ik zou er maar niet op gokken, dat er nog iemand gek op je wordt, weet je.

MARCUS: Maar ik word dan zo zenuwachtig! Ik durf dan helemaal niks te zeggen.

RONALD: *(stopt met werken)* Dat meen je toch niet?

MARCUS: Ja echt! Ik weet dan nooit, wat ik moet zeggen.

RONALD: Dat wij familie zijn, zeg! Ik ga in de keuken helpen! *(gaat af)*

MARCUS: Ja dag. *(werkt nog even door)*
(na een poosje)

JOHANN: *(komt op, ziet dat ze alleen zijn)* Hoi.

MARCUS: Hoi. *(ziet dat het Johanneke is)* O, euh, euh, hoi.

JOHANN: *(verlegen)* Wat een mooie slingers, zeg!

MARCUS: Euh ja. Koel hè.

JOHANN: Nogal. *(lacht verlegen)*

MARCUS: Ja. *(lacht verlegen)* Het is hier echt wel kicken, best wel tof, weet je. *(doet wat stoere gebaren)*

JOHANN: *(beetje boos)* Marcus. Houd alsjeblieft op met dat gestoerdoenerij. Wees toch eens gewoon jezelf in plaats van Ronald.

MARCUS: Vind je me dan niet stoer?

JOHANN: Nee, totaal niet. Het past gewoon niet bij je. Je bent geen stoere macho, die altijd zit te slijmen. Jij bent gewoon Marcus! En geen Ronald!

MARCUS: *(gedwee)* Ja, Johanneke.

JOHANN: Dus doe maar gewoon, zoals je echt bent!

MARCUS: Hoe ben ik echt dan?

JOHANN: Nou gewoon... Stil, rustig, leergierig, lief en langzaam van begrip.

MARCUS: *(moedeloos)* Saai dus!

JOHANN: *(schrikt)* Nee, nee, nee. Zeker niet saai, gewoon anders als de meesten. Maar in ieder geval niet stoer!

MARCUS: Vind je me dan niet leuk?

JOHANN: Ik vind je alleen leuk als je gewoon doet en niet als je stoer wilt doen. Ik vind je leuk om wie je bent!

MARCUS: Meen je dat echt?

JOHANN: *(verlegen)* Ja.

MARCUS: *(verlegen)* Ik vind jou ook wel leuk.

JOHANN: O. *(ze lachen wat zenuwachtig naar elkaar)*
(gaan allebei op de bank zitten en kijken elkaar aan en lachen dan zenuwachtig)

MARCUS: *(plotseling)* Ik ben verliefd op jou!

JOHANN: *(verbaasd)* Echt?... Ik eigenlijk ook op jou, toch?

MARCUS: O. *(lachen allebei)*

JOHANN: Wat zit je haar leuk.

MARCUS: Dat van jou zit mooier.

JOHANN: Ja. *(lachen weer verlegen)*

MARCUS: Hebben we nu verkering?

JOHANN: Dat weet ik eigenlijk niet. Zullen we het maar niet doen? We kennen elkaar nog maar pas. *(schuiven naar elkaar toe)*

MARCUS: Je hebt gelijk. Later nemen we wel verkering, toch?

JOHANN: Ik denk van wel, ja. *(schuiven naar elkaar toe)*

MARCUS: Ik ken je eigenlijk helemaal niet zo goed, maar ik vind je wel erg leuk natuurlijk.

JOHANN: Je hebt gelijk. We moeten elkaar eerst beter leren kennen. We moeten gewoon veel met elkaar praten.

MARCUS: Over school? *(schuiven naar elkaar toe)*

JOHANN: Nee, natuurlijk niet! Over mij... en over jou natuurlijk. Of nog beter gezegd: over ons en onze toekomst.

MARCUS: Dus niet over school?

JOHANN: Nee, als we elkaar beter willen leren kennen, moeten we toch meer met elkaar gaan praten en niet over school. Jij bent toch veel leuker dan school? En ik toch ook?

MARCUS: Ja, maar school is wel belangrijk!

JOHANN: *(zuchtend)* Ja, school is wel belangrijk. Maar daar leren we elkaar niet van kennen. We moeten veel praten en brieven schrijven en dan gaan we trouwen.

MARCUS: Dan al? Maar ik weet niet of dat mag van mijn moeder.

JOHANN: Tja, nou ja, dat zien we dan wel. Maar eerst ga ik maar eens naar de keuken. *(staat op)* Nou, dag Marcus.

MARCUS: Ja euh, dag. *(als Johanneke weggaat)* Hoe, maar hee, wacht even. Wat zeggen we tegen die anderen?

JOHANN: O ja, ik geef je wel een seintje, wanneer je het moet vertellen, oke? *(gaat af)*

MARCUS: Moet ik het vertellen? Ja maar... *(zucht en gaat af)*

(toneel leeg)

OMA: *(komt op met een tas met sinaasappelen)* Slingers? Ze gaan wel erg ver met dat feestje. Maar er komt niks van in.

(er klinkt wat gestommel, opa komt op en loopt via een andere deur weer af)

OMA: *(geschrokken)* Snel weg hier. *(legt snel overal sinaasappelen neer)* Dat zal Henk eens leren. *(gaat af)*

OPA: *(komt samen met Ronald op)* Goed als een van jullie, hatsie, de burens even, hatsie, ophaalt, hatsie, hatsie, hatsie. *(pakt zijn zakdoek)*

RONALD: Alles oké, opie?

OPA: Dat vroeg ik mezelf, hatsie, ook al af. Maar *(ziet sinaasappelen)* hee, hatsie, wacht eens even, wie heeft, hatsie, die sinaas..., hatsie, ..appelen hier neer ge.. hatsie ..legd?

RONALD: Ik zou het niet weten, maar hoezo?

OPA: Daar ben ik, hatsie, allergisch voor, hatsie! *(haalt wat sinaasappelen weg)* Help even.

RONALD: Wie zou nou zoiets doen? Dit is echt niet cool. Zou omie het gedaan hebben?

OPA: Maar, hatsie, natuurlijk, omdat oma denkt dat wij, hatsie, een cactus voor haar kopen, hatsie, koopt zij sinaasappelen voor, hatsie, mij, omdat ik daar, hatsie, allergisch voor ben.

RONALD: Wat een familie zeg. Als ik dit op school vertel, gelooft niemand me meer.

OPA: Dat kan bij jou, hatsie, geen kwaad, hatsie. Ik denk, dat we nu alles hebben. Wat jij, hatsie, Ronald?

MARCUS: *(komt op)* Lust u dat niet meer opa? Sinaasappelen zijn gezond voor u hoor!

OPA: *(niest in Marcus' gezicht)* Bedankt voor de tip. Halen jullie, hatsie, de burens even? *(gaat af)*

RONALD: Euh ja, Marcus, haal jij de burens even?

MARCUS: Goed, maar wat moet ik zeggen?

RONALD: Je moet ze uitnodigen voor omies verjaardag. Neem ze direct maar mee. Trouwens even over Johanneke.

MARCUS: O ja, ik moet je nog...

RONALD: *(valt Marcus in de rede)* Bespaar me je verontschuldigen. Terwijl jij de burens haalt, verover ik het hart van Johanneke. Ik ben gewoon onweerstaanbaar. Ze moet wel op me vallen.

MARCUS: Euh Ronald, ik...

RONALD: Het geeft niet Marcus. Niet iedereen heeft de hoofdprijs. Ga de burens maar halen.

MARCUS: Ja maar, ik wilde...

RONALD: Ga maar. *(Marcus gaat af)* Eindelijk, die is weg nu Johanneke even...

JOHANN: *(komt op)* Marcus?

RONALD: *(verbaasd)* Nee, ik ben Ronald.

JOHANN: O sorry, ik dacht dat Marcus hier was. Nou, dan ga ik maar weer.

RONALD: Ho wacht es effe. Vanwaar die haast? Kom effe gezellig babbelen. Ga zitten. *(gaan beiden zitten)* Nou, vertel eens wat over jezelf, over je hobby's of zo, je weet wel.

JOHANN: Ik heb jou eigenlijk niet zoveel te vertellen.

RONALD: Kom kom, niet zo verlegen. Ik begrijp best dat je onder de indruk van me bent, maar verlegen, nee dat hoeft niet hoor.

JOHANN: Vertel jij dan eens wat zinnigs.

RONALD: Iets zinnigs. Nou kijk, ik werk bij een garage, weet je. Ik sleutel een beetje aan brommers en aan auto's. Dat zijn mijn hobby's en nu de jouwe.

JOHANN: Nou, ik hou wel van lezen.

RONALD: Kijk, kijk, je komt al wat lossier. *(legt zijn arm achter haar op de bank)* Weet je, het lijkt mij wel romantisch om samen met een meisje te gaan dineren in de duinen. Kaarsen en branding op de achtergrond, dat lijkt me nou wel wat, wat jij?

JOHANN: Dat is wel romantisch, ja.

RONALD: Dat dacht ik. Tja, wat kan het leven toch mooi zijn.

MARIEKE: *(komt met opa op)* Zijn de burens er al?

OPA: Die komen zo wel. Als er een feest is, zijn ze het eerst.

BUURM: *(komt gehaast op)* Zijn jullie al begonnen?

OPA: Wat zei ik?

BUURV: *(komt met Marcus op)* Is oma er al? Niet? O, gelukkig!

OPA: Ik roep oma, ja? *(gaat naar de deur)* MIEN! Kom eens!

OMA: *(komt op; iedereen zingt: lang zal ze leven; oma begrijpt het niet; als ze klaar zijn:)* Wat is hier aan de hand?

OPA: Mien, van harte gefeliciteerd! *(geeft een hand)*

OMA: Maar waarmee dan?

MARIEKE: Met uw verjaardag!

OMA: Mijn verjaardag? Trouwens, wat doe jij hier? *(tegen Johanneke)* En wat kom jij hier doen?

MARIEKE: Dit is Johanneke. Wij zijn speciaal op uw verjaardag gekomen om u te verrassen.

OMA: Maar ik ben niet jarig! Dat is volgende maand pas!

(stilte)

OPA: Oeps, dan heb ik me vergist.

MARCUS: Is oma c.q. Mien dus niet jarig?

RONALD: Dus er is vanavond geen grandioos coole party?

OMA: Nee niks. Er is vanavond geen partij en ook geen feest. Dat kost handvol geld en dat kunnen we niet betalen.

OPA: Maar het is nu toch mei?

JOHANN: Nee, het is april.

BUURV: Gaat het feestje van je prijspuzzel dan ook niet door?

OMA: Begin je weer met die prijspuzzel? Ik heb toch geen prijspuzzel gewonnen? Ze hebben je gewoon wat wijsgemaakt om deze verrassing geheim te houden.

BUURM: Dat jij dat niet door had, zeg! Jij bent soms ook zo langzaam van begrip.

BUURV: Dat moet jij nodig zeggen!

OMA: Houden jullie eens op met dat geruzie. Er is geen feest en daarmee uit. Haal die slingers nu maar snel weg, want dat geeft zoveel stof en dat kan ik weer opruimen.

JOHANN: Wacht maar even met het weghalen van de slingers. Marcus heeft wel een reden voor feest. *(duwt Marcus naar voren)*

BUURM: O gelukkig. Dat wordt dan weer ouderwets gezellig. Vertel het eens jongen.

MARCUS: Nou kijk euh...

OMA: Komt er nog wat van of hoe zit dat?

MARCUS: Ik moest van Johanneke zeggen dat Johanneke en ik... tja hoe zeg je dat... Kijk wij vonden, o nee, vinden...

JOHANN: *(streng)* Marcus!

MARCUS: *(ineens)* Johanneke en ik zijn verliefd op elkaar!

BUURM: Daar moet op gedronken worden. *(KNAL, de deur knalt dicht; Ronald is boos weggelopen)*

OPA: Van harte gefeliciteerd, jongelui. Hopelijk worden jullie gelukkig met elkaar.

OMA: Mag het wel van je moeder, Marcus? Ik zou het eerst maar aan haar vragen, als ik jou was.

JOHANN: Marcus is oud en wijs genoeg om zijn eigen beslissingen te nemen. Dat kan hij wel zonder zijn moeder.

MARCUS: Echt waar?

BUURV: *(snikkend)* Dit doet me zo aan vroeger denken. Jullie lijken net op Karel en mij op die leeftijd.

BUURM: Alleen hoop ik voor jullie dat jullie niet trouwen. Haha, wat een bak, wat een bak, hahaha.

MARIEKE: *(tegen Marcus)* Dit had ik dus echt nooit gedacht.

MARCUS: Ik ook niet. Maar ik vind het niet erg.

JOHANN: Ik zei toch al dat de liefde rare wegen bewandelt!

OMA: Ik vraag me af waar Ronald is gebleven.

BUURV: Hij vindt het denk ik jammer dat er geen feest is.

BUURM: Maakt niet uit, dat hij er niet is. Dan is er meer over. *(buurman pakt iets te eten)*

OMA: *(tegen de buurman)* Blijf daar eens van af. Dat is niet van jou. Hup, afblijven.

BUURM: *(met volle mond)* Mmmmaar het is zzzo lekker!

MARIEKE: Wat gaan we nu doen?

OMA: Zal ik Ronald eerst maar even halen?

MARCUS: Wacht eens, volgens mij hoor ik hem.

RONALD: *(komt op, lijkt qua kleding op Marcus)* Als het nou niet lukt. *(loopt naar Johanneke, knielt voor haar)* Johanneke, gij edele vrouwe, wilt ge met me trouwen?

BUURV: Huh? Is er nog een Marcus?

JOHANN: Euh ja ehm...

MARCUS: He wag es effe, das nie cool. Kijk naar jezelf. Das toch nie kicke weet je. Neem een voorbeeld aan mij! (*loopt samen met Johanneke af*)

-- DOEK --